

Zümi zúrben

2018

Zümi, a méhecske a társaival együtt a Kerekerdő közepén, egy virágos réten élte a méhek mindennapi életét: a gyors reggeli készülődés után nektárt gyűjtött a réten, majd az egész napi munka után este fáradtan bújt az ágyba.

Ezen a reggelen Zümi valamiért korábban kelt fel a megszokottnál. Olyan sötét volt még a szobájában, hogy szinte az orra hegyéig sem látott, így alig tudta időben elvégezni a teendőit, mielőtt elindult volna dolgozni.
– Nem indul valami jól a napom! – gondolta, miközben gyorsan belebújt a ruhájába és elsietett a rétre virágokat beporozni.

A nap további része sokkal jobban alakult, mint ahogyan azt ezek után várta. A napsugarakban fürdő réten gyorsan ment a munka és hamar összegyűjtötte az aznapi nektármennyiséget. Úgy döntött, hogy ebben a szép időben elhívja barátját, Zümillát az Öreg tölgyhöz piknikezni. Hamarosan már úton is voltak, és jókedvűen beszélgettek a ragyogó napsütésben. Alighogy odaértek az Öreg tölgyhöz hatalmas vihar támadt, és a szél messzire fújta őket egymástól. Zümi egy ismeretlen helyen tért magához, teste sajgott a fájdalomtól. Rémműlten nézett körül, de sehol sem látta Zümillát. Ekkor eszébe jutott, hogy minden méhnek van egy barát-detektora, aminek a segítségével bárhol megtalálhatják egymást. Gyorsan megtapogatta a zsebeit, de azok üresek voltak. Körbenézett, és látta, hogy a detektor széttört darabjai mindenfelé szétszóródtak. Elhatározta, hogy összeszedi a darabokat és megjavítja a detektort. Nem volt könnyű dolga, mivel a nagy szélviharban megsérült a szárnya, de összeszedte minden erejét és sikerült összegyűjtenie minden darabot, és egy biztonságos odú mélyén összeszerelte azokat, miközben a szárnyát pihentette. Amint készen lett, gyorsan betáplálta Zümilla nevét, erre a gép felmordult, majd vakító szikrázás közepette több különböző útvonalat is megadott.

- Valamit rosszul szerelhettem össze! – mormogta maga elé – Végig kell járnom az összes útvonalat, hátha valahol megtalálom Zümillát!

Elkezdte követni a detektor utasításait, de nem akadt barátja nyomára. Az utolsó útvonalhoz már nem fűzött túl sok reményt, ám az egy sötét barlanghoz vezette, ahonnan halk nyöszörgés szűrődött ki. Egyből felismerte Zümilla hangját, és gyorsan bemászott a barlang nyílásán. Éppen csak átért, amikor az hangos dübörgéssel beomlott. Körülnézett, és megpillantotta a rémműlt Zümillát egy nagy szakadék túloldalán, a barlang sarkában gubbasztva. Szegény mozdulni sem mert a félelemtől. Nagy nehezen sikerült megnyugtatnia, és megígérte, hogy kivezeti erről a sötét és rémisztő helyről.

- Emlékszel még a kedvenc játékunkra? – kérdezte Zümi.

Zümilla alig észrevehetően bólintott.

- Akkor gondolj arra, hogy a réten vagyunk és együtt játszunk! Csak csináld azt, amit én és nem lesz semmi baj!

Zümi nagyon figyelt a lépéseire, miközben Zümilla pontosan ugyan azt tette, amit ő. Mind a ketten sikeresen eljutottak a barlang egy-egy kijáratához. Zümi amint kiért a szabadba, egyből Zümilla keresésére indult, meg is találta őt nem messze, ájultan a barlang szájánál. Ahogy segítség után kutatva kétségbeesetten körbepillantott, észrevette a folyó túloldalán, tőlük nem is olyan messze az otthonukat, a biztonságos kaptárt.

- Ha Zümilla nem tér magához, nem tudunk átrepülni a folyó felett! - gondolta.

Lágyan megpaskolta a lány arcát, de az meg sem rezzett.

- Valami mást kell kitalálnom!

Ekkor észrevette a réten a növények levelein gyöngyöződő friss harmatcseppeket.

- Ezekkel biztosan fel tudom majd ébreszteni! - kiáltotta és gyorsan összegyűjtötte őket, majd óvatosan megmosta a hűvös cseppekkel Zümilla arcát. Barátja hamarosan magához tért, bár még egy kicsit bágyadt volt, de sikerült átrepülniük a folyón.

- Köszönöm, hogy megmentettél Zümikém! – hálálkodott Zümilla miközben beléptek a kaptár tágas ajtaján.

A kaptárba érve azonnal a méhkirálynő elé járultak. Elmesélték mi történt velük. A kaptárban mindenki nagyon örült, hogy épségben hazaértek. Zümilla elmesélte, hogy Zümi mentette meg az életét. A királynő látta, hogy már nagyon fáradtak, ezért pihenni küldte őket, s másnapra szervezett egy nagy ünnepséget a tiszteletükre. Reggel miután szép ruhába öltöztek, Zümikét hősiességéért a királynő lovaggá ütötte, majd a királyi festővel egy portrét készíttetett róla. Mikor a festmény elkészült, Zümi és Zümilla ismét szárnyra keltek, hogy a vihar miatt elmaradt közös pikniket bepótolják.

Zizi a kincsvadász

2019

Zümi és Zümilla a két bátor méhecske a közös kalandjuk után bepótolták az elmaradt pikniket, és egyre jobban egymásba habarodtak. Hamarosan össze is házasodtak és gondtalanul élték életüket a kaptárban. Egy szép napon a legnagyobb álmuk is teljesült, megszületett Zizi, a gyermekük.

Ahogy Zizi cseperedett, egyre többet járt az erdőbe, szeretett kincskeresőset játszani. Ilyenkor azt képzelte, hogy ő Zümdiana Jones, a híres kincsvadász és az emberek által elhagyott dolgok pedig kincsek, amiket trükkös csapdák védenek a fosztogatóktól. Az egyik nap talált egy barlangot az öreg tölgy közelében, elhatározta, hogy ez lesz az ő kincseskamrája. Össze is gyűjtött mindenféle dolgot az erdőben, még egy nyuszit is talált, de az túl gyors volt, így nem tudta elkapni. Egy tarisznyába gyűjtötte az elszórt kincseket, majd a barlangba érve felakasztotta azt egy kiugró sziklára. A súlyos tehertől a szikla megmozdult, és egy hangos kattanás kíséretében Zizi lába alatt kinyílt egy csapóajtó, amin keresztül a mélybe zuhant.

A kis méhecske pár perc múlva magához tért, és egy félhomályban úszó hatalmas csarnok tárult a szemei elé, a falakon mindenhol különös szövegek, a földön pedig hatalmas, képekkel borított nyomólapok. Zizit egyszerre járta át a félelem és az izgalom. Példaképe, Zümdiana Jones történeteiből tudta, hogy ez nem lehet más, mint az ősi Maja méhek egy elfeledett temploma. Ahogy jobban körülnézett, az egyik falon ismerős jelekre lett figyelmes. A Zümdiana filmekből megszerzett kevéske maja nyelvtudásával lefordította a jeleket, és a kapott versike utasításait követve sikerült kinyitnia a terem túloldalán lévő ajtót, amin éppen csak sikerült átsurrania, de a szárnyai sajnos megsérültek.

Egy újabb teremben találta magát, a padlón itt is kapcsolók voltak, különböző ábrákkal, a falon pedig a már ismerős jelek. Ismét nagy hasznát vette a filmekből szerzett tudásának, sikerült lefordítania a versikét és azt megfejtve ismét kitárult előtte egy ajtó. Reményekkel telve és immár meggyógyult szárnyakkal lépett át a kapun és a túloldalon ismét egy termet talált. - De miéért! - gondolta, és eszébe jutott a híres Zümábel-féle reklám. Ahogy jobban körülnézett, észrevette, hogy ez a hely másabb, mint az eddigiek. Középen hatalmas rácsok szeltek ketté a termet, előtte a távolban hatalmas lángok között egy arany lépesmézet, míg a rácsok túloldalán egy fura, méhecske kinézetű szerkezetet látott. A padlón hatalmas lyukak tátongtak, emellett bombák, denevérek és még szellemek is voltak a teremben. - Jó lesz vigyázni velük! - gondolta. Az egyik falon lévő írást ismét sikerült lefordítania és hamarosan rájött, hogy hogyan tudja irányítani a rács túloldalán lévő szerkezetet. Majd észrevette a túloldalon lévő nyomólapot is, amire ráirányítva a robotot, kialudt a tűz az arany lépesmész körül. Gyorsan odaszaladt, és rátette a kezét az arany lépesmészre, de az még forró volt, így várt, mielőtt levette a talapatról. - Hogy fog ennek anyja és apa örülni! - kiáltott fel ujjongva, de közben a szemei könnybe lábadtak. Ekkor hirtelen ismét megnyílt alatta a föld. Ahogy zuhant lefelé, még búcsút intett a terem túloldalán bujkáló nyuszinak.

Hangos puffanással ért földet. Amint körbetekintett, észrevette, hogy víz zubog a terembe és lassan megtölti azt. - Gyorsan ki kell jutnom! - gondolta. Miközben a kiutat kereste, a falon ismét egy feliratot talált, de az annyira megrongálódott, hogy már nem tudta elolvasni. Ahogy a kiutat kereste, a földön egy "Z.J." feliratos tarisznyát talált, benne a sérült szövegrész lehetséges fordításaival. Gyorsan elkezdte a leírásban szereplő helyeket átkutatni, de nem talált sehol semmit, a víz meg egyre csak zúdult be a terembe. Teljesen kétségbe esett, mire az utolsó helyre ért. Átkutatott mindent a hintaló körül, de nem talált semmi érdekeset. Kétségbeesetten rogyott le a hintalóra és amint háromszor előre-hátra hintázott rajta a terem túloldalán kinyílt egy rejteajtó, és egy csapóajtón keresztül a kaptár tróntermébe jutott.

Nagyon fáradt volt, ezért magához vett egy kis doboz propoliszt, hogy energiával töltsen fel magát. A lépesmészhez nem közelített, tudta, hogy a dolgozókat nem szabad zavarni. A méhkirálynő kincsesládáit is messze elkerülte, nem akart vitába keveredni az őrökkel. Tisztelettel meghajolt a királynő trónusa előtt. A

királynő nagyon örült, hogy Zizi épségben hazaért a kalandokkal teli útról. Megengedte neki, hogy a királyi éléskamrából vigyen egy doboz propoliszt a szomorkodó szüleinek. Út közben összetalálkozott a nyuszival, akiről kiderült, hogy a királynő küldte Zizi után leskelődni. Figyelnie kellett, nehogy nagy bajba keveredjen Zizi. Mikor felvette az ajándék propoliszt, gyorsan hazament a szüleihez. Volt nagy öröm, mikor meglátták. Vacsora után elmesélte kalandjait a szüleinek. Annyira belefáradt a sok vándorlásba, és a történetek elmesélésébe, hogy nyomban elaludt. Álmában megjelent a méhek Tündére, s azt mondta Zizinek: - Egy nagyon fontos küldetést szeretnék rád bízni! ...